

čenih opravil, ga je že s krulečim glasom opominjal želodec, naj se ozre, kje ponuja najbližji pek ne žemelj, marveč največje hlebe, da kupita kruha na ogle, kakor sta ga bila navajena otepati doma.

Prav glasno je sitnaril želodec Juretu, ki je bil doma znan kot posebno ješč, a ne posebno bistre glave fant.

Ko sta se opoldne zares srečala na velikem trgu in je Pavle še ugal, h kateremu peku bi krenil, se mu je Jure že prismejal nasproti s poslednjo skorjo kruha v roki in mu svetoval moško: »I, kaj ugiblješ? Draginja je povsod, majhen kruh tudi povsod. Kar tukaj-le noter stopi! Lej, že pol mesta sem obredel in pojedel že tri ogle kruha, a še nisem sit, pri tem-le sem se pa najedel kar prvega. Mojster ima res tečen kruh.«

Pavle pogleda tovariša neverno in reče: »Že mogoče. Izkusil si, pa mi tudi moreš svetovati. Torej kar tukajle — pričnem.«

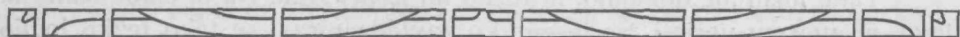
»Seveda,« potrdi Jure veselo, da je obveljala njegova, in še pristavi: »Tri ogle kruha prihraniš.«

»Prihranim, res, toda samo tedaj, če bom za cele tri ogle prej sit kot ti, Jure, ali razumeš?«

»I, kaj bi ne? Ko bi bil le tudi jaz začel pri tem-le poštenem mojstru!«

»In použil poleg prvih treh oglov še četrti ogel, potem bi bil šele s štirimi ogli nabasan kot si sedaj. Mari misliš, da si druge tri prej spravil — v pekel?«

»A-a-a!« se začudi Jure, založi poslednji grižljaj in se domisli, da je bil danes najbrž res za cel hleb kruha lačen. Ponudi se še Pavletu, da mu pokaže, kod je iskal najtečnejši kos kruha. Pavle je ponudbo odklonil, zakaj on ni bil danes lačen za cel hleb kruha.

Pozimi.

*Ha, ha, ha, ha, juhej, juhej,
veseli le bodimo,
saj hitro na saneh naprej
po klancu mi drčimo.*

*Hura, hura, zdaj naš je čas,
zato se veselimo;
kaj sneg, kaj burja briga nas,
da le naprej hitimo.*

*Le ven, le ven, na prosto plan,
četudi je zdaj zima;
pust njemu pač je zimski dan,
ki le pri peči kima.*

Branko Brankovič.

